EMEKÇİ ÖĞRETMEN

EĞİTİM EMEKÇİLERİNİN SINIFSAL KONUMU VE SENDİKAL MÜCADELESİNİN YÖNÜ

483
45

EMEKÇİ ÖĞRETMEN EĞİTİM DİZİSİ NO: 2

İÇİNDEKİLER

Eğitim Emekçilerinin Ekonomik Durumunun Sentezi.....1

Eğitim Sektöründe Emeğin Durumu.....3

Devlet Terörü ve Eğitim Emekçisi.....8

Çokuluslu Devlet Koşulları ve Eğitim Emekçileri.....10

Resmi ideoloji ve Eğitim Emekçisi.....12

Eğitim Emekçisinin Ekonomik ve Politik Mücadelesi.....16

Sermayenin Sömürüsü ve Baskısı Sona Ermeden E.Emekçisi Kurtulamaz.....18

Yanlış Anlayışlara Karşı Mücadele.....21
- Yurtseverlik Şovenizmdir.....21
- Reformizm Teslimiyettir.....22
- Mesleksel Yaklaşım Darlıktır.....23

Emek Yayıncılık
Sahibi Hüseyin DURMAZ

HAZİRAN 1991

Adres: Graba Hüseyinağa Mah. Nalıncı Fevzi Sokak
Emek İş Hanı No: 39/2 AKSARAY/ İSTANBUL
Baskı: Aydınlar Matbaası

EĞİTİM EMEKÇİLERİNİN EKONOMİK DURUMUNUN SENTEZİ

Bir Kafa emekçisi olan "Eğitim emekçisinin " eğitimle olan ilişkisi, onun ekonomik ve toplumsal durumunu tüm yönleriyle ifade edemez... eğitim emekçisi; esas olarak, DEVLET KAPİTALİZMİ ve Sermaye tarafından eziliyor, sömürülüyor ve baskı altında tutuluyor... Bugüne kadar gizlenmeğe çalışılan esas yön budur. eğitim emekçilerinin, ezilmişlikleri, kölelikleri ve baskı altında tutulmaları göz önüne alınmadan, onların toplumsal durumu, örgütlenmesi ve mücadelesi tam anlamıyla kavranılamaz...

Bu güne kadar eğitim Emekçilerinin EKONOMİK DURUMUNUN bilimsel bir değerlendirmesi yapılamadı. Daha önce yapılan değerlendirmelerin tümünde Eğitim Emekçilerinin kökeni olarak hep - Küçük Burjuva Kökeni öne çıkarıldı. ancak yaşanarak görüldükü, gelinen bugünkü noktada Eğitim Emekçilerinin ekonomik durumlarını geçmiş kökenleriyle açıklamak mümkün değildir... Nasıl ki buğün proleter olan bir çok insanın, geçmişte küçük mülk sahibi olmaları, onların bugünkü durumunu açıklamıyorsa, aynı biçimde eğitim Emekçilerinin dün geldikleri sınıfsal konumları, onların bugünkü EKONOMİK DURUMLARINI açıklayamaz.

Yatsınamazki Eğitim Emekçileri geldikleri küçük mülk sahibi sınıfın izlerini üzerlerinde taşımaktadırlar.. Bu izler kendisini günlük yaşamdaki davranışlarda da, mücadele içinde de göstermektedir. ancak, "Kapitalizmin" gelişimi, Eğitim Emekçilerini sürekli olarak geldikleri sınıfsal kökenden hızla uzaklaştırmaktadır. Kapitalizmin gelişimi, Eğitim Emekçilerini yanlızca kendi emekleriyle yaşayan emekçiler durumuna getiriyor. Buradan hareketle şu sentezi yapmak gerekir;

"Eğitim Emekçileri artık küçük mülk sahibi insanlar değil, yanlızca emekleri ile yaşayan birer kafa Emekçileridir."

EGİTİM SEKTÖRÜNDE EMEĞİN DURUMU

Kapitalist toplumun resmi ifadesinden başka birşey olmayan DEVLET, ve bu devletin "Eğitim Ordusu" çalışanları olan eğitim Emekçilerinin konumu sürekli olarak değişiyor. Çünkü resmi eğitim artık yanlızca devlet eliyle verilmiyor. eğitimde ki devlet tekeli artık yerini (Kapitalizmin gereği olarak) özel tekellere terk ediyor.

Uzunca bir süredir resmi eğitim, devlet kurumlarının yanında özel eğitim kurumları tarafından da veriliyor. Tüm ülkemizi, özel okul ve özel dersaneler ağı sardı. Bu özel kurumlarda eğitim tamamen sermaye biriktirmeğe ve kâr amacına yöneliktir. Bu kurumların gelişiminin sonucu olarak, buralarda çalışan Eğitim Emekçilerinin durumu, devlet kurumlarında çalışanların durumlarından farklılıklar gösteriyor. Her iki alanda çalışan Eğitim Emekçilerinin EMEĞİNİN durumunu irdelemeden önce, durumu kavrayabilmek için bir şeyin altını çizmek gerekir...

"Kapitalist bir toplumda yaşıyoruz... Kullanacağımız kavramlar burjuva toplumdaki nesnelliği yansıtacaktır."

Tüm Emekçilerin emeği iki katogoride incelenebilir:

*** ÜRETİCİ OLAN EMEK.**

*** ÜRETİCİ OLMAYAN EMEK.**

ÜRETİCİ EMEK NEDİR?

Üretici emek sermaye ile doğrudan değişime giren emektir. Sermaye ile doğrudan ilişkiye giren ve sermaye sahibine bir kâr sağlayan her emek üreticidir. Buna göre bir kapitalistin fabrikasında çalışan ve ürettiği ARTI DEĞER yoluyla kapitalistin sermayesinin ve kârının artmasını sağlayan işçinin emeği üretici

emektir. aynı Kapitalistin fabrikasında çalışan şöför - bahçıvan yada hizmetçinin emeğinin durumu nasıl açıklanmalıdır?

ÜRETİCİ OLMAYAN EMEK NEDİR?

Kapitalistin emrinde yada işletmesinde çalışan söför - bahçıvan hizmetçi v.b. emekçilerin emeği karşılığında bir ARTI - DEĞER oluşmaz. Yani harcanan bu emekle sermayelerin, sermayesi veya kârı büyümez... Tersine kapitalistin karından bir pay alır götürür. Dolayısıyla harcanan bu emeğin bedeli kapitalistin sermayesinin gelirler bölümüne değil, giderler bölümüne işlendiğinden, buna üretici olmayan emek denir.

Bu tanımlardan hareketle Eğitim Emekçilerinin "EMEĞİ"de çalıştıkları alana göre ikiye ayrılır.

Devletin hizmetinde çalışan ve devlet kapitalizmine herhangi bir sermaye birikimi yada kâr sağlamayan eğitim emekçisinin Emeği üretici olmayan emektir. Eğitim emekçisinin eğitim verirken ortaya koyduğu "emek" devlet kapitalizmine herhangi bir sermaye birikimi sağlamıyor.

Tersine, kapitalist devletin birikmiş sermayesinden, karından bir kısmını götürüyor. Devlet bunun için bu durumdaki eğitimlerinin ücretini devletin "GİDERLERİ" arasında sayıyor. Eğitim emekçisinin ücretinin düşüklüğü, emeğinin üretici emek olmamasıyla açıklanabilir. Ancak, eğitimciler gibi emeği, üretici emek olmayan subay ve polislerin ücretleri, eğitim emekçilerinin ücretlerinden her zaman yüksek olmuştur. Bu durum, militarizme ve savaşa ayrılan ulusal gelir payının, eğitime ayrılan paydan her zaman büyük oluşuyla açıklanabilir... Bu yöntemle sermaye sınıfı ve onun iktidar kurumu olan devlet, kendisini ve sermayesini korumak için, işçilerin ürettiği artı - değerin

bir kısmını orduya ve polise harcarken amacı, kapısında ki köpeği besili tutmaktır... Oysa eğitim emekçisi, eğitim yoluyla toplumun ve sınıfın aydınlanması, emeğin değerinin kavranarak, artı - değerden daha fazla pay ve yönetimde söz hakkı istemelerini sağladıkları için, eğitim emekçilerinide açlığa mahkum ediyor..

Kapitalist bir toplumda yaşıyoruz. Kapitalis toplum esas olarak ARTI - DEĞER sömürüsü temeline oturuyor. Artı değerlerle sürekli büyüyen ve merkezileşen sermaye;Üretim, dolaşım ve paylaşım sürecinin tümü ile dolaysız olarak ilişki içindedir. Bundan ötürü üretici olmayan emek de dolaylı olarak sermaye ile ilişki içine girer...

"Özel okullar" ve "Dersaneler" tamamen kâr amacıyla oluşturulmuşlardır. Buralarda eğitim sermaye birikimine yönelik olarak yapılır.. Bu okul ve dersanelerde çalışan eğitimcilerin "EMEĞİ" özel işletme sahiplerinin sermayesinin birikmesini sağlıyor. özel işletme sahiplerine, belirli bir ücret karşılığı kâr sağlayan ve sermaye ile doğrudan ilişkiye giren buralardaki eğitimcilerin emeği üretici EMEK'tir... Bunlarla birlikte, eğitim emekçilerinin genel durumunu tahlil ederken, üretici emeğin yarattığı artı değerden yüksek ücret olan, veya özel okul, özel dersane yada özel ders yoluyla sermaye sınıfıyla bütünleşen bir avuç eğitimciyi, düşük ücretli eğitim emekçilerinden ayrı tutmak gerekiyor. Çok düşük ücretle çalışan eğitim emekçilerinin ekonomik yaşamları son derece kötü durumdadır. Toplumsal yaşamları da öyle... Zaten toplumsal yaşam ekonomik yaşamdan ayrı düşünülebilirmi? Eğitim emekçilerinin ekonomik durumları hiç düzelmedi. Tersine, sürekli olarak bozuldu. Öyle ki artık alınan ücret, günlük yaşam dediğimiz yaşamı bile finanse edemez duruma geldiği için, birçok eği-

timci "EK - İŞ" denen ikinci ve hatta üçüncü işleri yapmak durumunda kalıyor. Buna rağmen bile eğitim emekçileri en asgari düzeyde geçim araçlarını sağlamaktan uzaklar. Eğitimcilerin ezici çoğunluğu kirada oturmaktadır. Kiralar ise eğitim emekçilerinin ücretlerinin büyük bir kısmını alıp götürüyor. Kiradan artanla da beslenme ve giyinme sorunlarını çözmeğe çalışan eğitim emekçileri bu bireysel kısır döngü içinde sosyal yaşamdan giderek daha da kopuyor. Bu yoksul yaşam tablosu her geçen gün daha çıplak olarak gözler önüne serilmekte.

Eğitim emekçilerinin bu kötü ekonomik durumları "KÜLTÜR" durumlarına da yansıyor. Aldıkları ücretle en alt düzeydeki gereksinmelerini de karşılayamayan eğitim emekçileri entellektüel ve kültürel olarakta kendilerini geliştiremiyorlar. İşin en garip ve ibret verici çarpıklığına bakın ki toplumun eğitimini üstlenmiş bir kitle kendi zihinsel (entellektüel) ve kültürel eğitimi için hiçbirşey yapamıyor. Bu durum kapitalist gelişim sürecinin kaçınılmaz bir yaptırımıdır. Yaptırımın sonucu olarak ta kendini bir üst düzeyde eğitmek şöyle dursun, mevcut durumununda gerisine düşen eğitimci giderek daha itaatkar bir biçimde sistemin önüne sürdüğü eğitim politikalarını uygulayan araçlar durumuna geliyor.

Bir insan olarak Eğitim emekçisi, fiziki olduğu kadar kültürel olarak ta kendini geliştirme hakkına ve bu alanda bireysel yeteneklerini ortaya koyma hakkına sahiptir. Ancak kapitalist sistem (tüm emekçilerin olduğu gibi) eğitim emekçilerinin bu en doğal insan haklarınıda gasbetmeğe devam ediyor. Sermayenin merkezileşmesi ile doğru orantılı olarak, eğitim emekçileri sadece fiziki olarak sömürülmüyor, aynı zamanda kültürel olarak gerileyerek entellektüel yeteneklerini de gitirmeyle karşı karşıya kalıyor.

Ekonomik, toplumsal ve kültürel durumu sürekli olarak bozulan eğitim emekçisinin kurtuluşu, giderek daha fazla bir biçimde işçi sınıfının kurtuluşuna bağlanıyor..

DEVLET TERÖRÜ VE EĞİTİM EMEKÇİSİ

Eğitim Emekçileri örgütlü mücadele sürecinde ilerici mücadele işinde ve giderek devrimci mücadele içinde yer almaya başladıktan sonra militarist devletin, sermayenin ve gerici güçlerin baskısına uğramıştır. Devrimci mücadeleye karşı uygulanan saldırıların, aritmetiksel verilerinden hareketle bir sıralama yapmak gerekirse, işçi sınıfı ve devrimci öğrencilerden sonra Eğitim emekçileri faşizmin boy hedefi olmuştur.. Bu tesbit eğitim emekçilerinin devrim mücadelesindeki yerini ortaya koymaktadır.

Öğretmenler onyıllar boyunca koyu baskılarla karşı karşıya kaldılar.. Cumhuriyet tarihinin büyük bir bölümü öğretmenlerin kıyım sürgün, sorgu ve hapisli yaşamı ile geçmiştir.. T.C. Öğretmenlere acı, kıyım, sürgün, sorgu ve hapisten başka birşey vermemiştir. Bu kavramlar öğretmenin yaşamının parçası haline geldi ve bu günde bu kavramlar hep aynı şeyleri ifade ediyor. Sermayenin egemenliği devam ettiği sürece ve faşist devlet kaldığı sürece öğretmenlerin üzerinde ki gerici faşist terör sona ermeyecektir.

Öğretmenler şimdiye kadar birçok kayıp verdi. Bu gün tüm eğitim çalışanları ile mücadelesini birleştiren öğretmenler, Eğitim Emekçilerinin sendikal mücadelesi içinde de, faşizme karşı mücadelede düşen arkadaşlarını ve KANLI PAZAR'ı unutmayacaklardır.

Öğretmenlerin bilinçlenmesinde, eyleme geçmesinde ve sınıflar mücadelesinde, işçi sınıfının yanında yerini almasında büyük rol oynayan TÖS ve TÖB - DER faşist devlet tarafından kapatıldı. Üyeleri ve yöneticileri ağır cezalara mahkum edildi ve kalanlarda sefalete itildi. 12 Eylül faşizmi pek çok TÖB - DER yöneticisini yurt dışında mülteci yaşamına soktu..

Kürt ve Türk eğitim emekçileri uzun yıllar alır bu mülteci yaşamlarıyla halklarından ve ülkelerinden koparıldılar. Yurt içinde kalanlar ise sorguda, işkencede, ve uzun süren cezaevi sürecinden geçtiler.. Faşizmin bu azgın yıllarında birçok eğitimci evinden, okuldan ve sokaktan alınıp işkenceye götürüldü. Faşizmin işbirlikçisi burjuva basın, sorgulanan öğretmenleri topluma teşhir etti. İşsiz bırakılan eğitim emekçileri yedek emek ordusunun diramını paylaştı. Çalışma yaşamı içinde kalmayı başarabilenler de, sürekli bir faşizan baskıya tabi tutuldular. Kısacası Örgütsüz bırakılan eğitim emekçileri üzerindeki devlet terörü arttıkça arttı, ve son olarakta, Anti terör yasasına dayanılarak işkenceci öğretmen katillerinin yargılanması durduruldu...

Eğitim emekçileri yanlızca devlet terörü altında kalmadı. Aynı zamanda devlet desteğinde ki sivil faşist güçlerin ve diğer gerici güçlerin baskılarına da uğramıştır Sermayenin, devletin ve tüm gerici güçlerin bu baskıları yoğunlaşarak devam ediyor.

Devletin terörü altında kalan, sermayenin ve tüm gerici güçlerin saldırılarına uğrayan eğitim emekçilerinin mücadelesi, kurulu toplumsal burjuva düzenin ekonomik koşullarının yanında politik koşullarını da değiştirecek olan işçi sınıfının mücadelesi ile iç içe geçmiştir.

ÇOK ULUSLU DEVLET KOŞULLARI VE EĞİTİM EMEKÇİLERİ

Çok uluslu devlet koşullarında yaşıyoruz. Türkiyede birden fazla ulus var. Türk ulusu yanında, Kürt ulusu ve diğer ulusal azınlıklar... Türkiye ve T.Kürdistanında (Kuzey Kürdistan) yaşayan tüm ulus ve ulusal azınlıklar, tek bir kapitalist pazarı oluşturuyorlar. Kapitalist üretim biçimi egemen üretim biçimidir.

Kapitalizmin egemen üretim biçimi olması ve tüm ulusların tek bir kapitalist pazar ilişkisi içinde oluşu, insanlar arası, tüm toplumsal ilişkileri ve bu toplumsal ilişkilerin üzerine oturduğu toplumsal işbölümünü şekillendirmektedir. Kapitalizmin belirleyici olduğu bu iş bölümü eğitim emekçilerinin durumunuda biçimlendiriyor. Tüm iş bölümlerini oluşturan insanlar, tüm uluslardan oluştuğu gibi, Eğitim Emekçileri de tüm uluslardan gelme insanlardan oluşmaktadır.

Çok uluslu devlet ilişkisi içinde Türk ulusu eğemen ulustur. Türk ulusu hem egemen, hem ezen, ve hemde diğer tüm ulus ve ulusal azınlıkları sömüren ulustur. Devlette eğemen ulusun devletidir.

Eğitim ve kültür de, eğemen ulusun çıkar ve bakış açısına göre şekillenmiştir. Devletin eğitim ordusunun tüm ulusların insanlarından oluşması, herkesin "eşit" olması anlamına gelmez... Tıpkı yasa karşısında her vatandaşın eşitliğinin, gerçek yaşamda eşitlik anlamına gelmediği gibi.

Egemen ulus olan Türk ulusu, kendi devletinin ideolojisini baskı altına aldığı tüm ulus ve ulusal azınlıklara kabul ettirmek için sistematik bir asimilasyon politikası izlemiştir. Köy enstitülerinden başlayarak, Türk devleti, Kürt çocuklarını eğitim kurumlarına çekerek, onları asimile etmeğe çalışmıştır. Baskı altında tutulan ulusları süreç içinde asimile etme temel politi-

kalardan biridir.

Tüm ulusların kapitalist pazar temelinde biraraya getirilmesi, sermayenin ve servetin Türk ulusu elinde birikmesi; Buna bağlı olarak eğitimin devlet elinde merkezileşmesi, beraberinde tüm uluslardan insanların eğitim kurumlarında biraraya gelmesine yolaşmıştır. Yukarıda nasıl ki sermaye ulus kökenine bakmaksızın birleşmişse, aşağıda da emekçiler buna bağlı olarak birlikte davranıyorlar... Kürt - Türk ve diğer ulusal azınlıklardan eğitim emekçileri ortak ekonomik ve demokratik sorunlarını çözmek için birlikte mücadele ediyorlar.

Aynı ve tek düşman tarafından ezilen ve baskı altında tutulan tüm uluslardan eğitim emekçilerinin mücadelesi, aynı ve ortak düşmanı yenecek olan işçi sınıfının, Kürt ulusunun ve ulusal azınlıkların ezilmişlikten ve de sömürüden kurtuluş mücadelesi ile giderek daha da bütünleşiyor.

RESMİ İDEOLOJİ VE EĞİTİM EMEKÇİSİ

T.C Devleti sermayenin devletidir, kapitalist bir devlettir. Kapitalist devlet, üzerinde hareket ettiği burjuva toplumun resmi sentezidir. Kapitalistler bundan ötürü, üzerinde damgasını taşıdığı burjuva egemen sınıfın resmi görüşünü yansıtır. Bu kapitalist devletin ideolojik yönüdür. esas olarak kapitalist devlet kurumu sermaye sınıfının, işçi sınıfını ve diğer emekçileri baskı altında tutmasına yarayan, bir terör aygıtıdır... Bu yanıyla kapitalist devletin aldığı biçim ne olursa olsun, burjuva toplumun resmi ifadesi olmakla birlikte, bu toplumda yaşayan tüm sınıfların devletidir anlamına gelmez.. Devlet kurumu, burjuva toplumun yaratıcısı olan, burjuva sınıfın devletidir.. Sermayenin tekelci aşamasında, bu devlet; ekonominin kumanda tepelerini ellerinde tutan tekelci sermayenin terör aygıtıdır ve tam anlamıyla tekelci sermayeye bağımlıdır.

Burjuva sınıfın resmi ideolojisi, İDEALİZM'dir... Bu dünya görüşüne göre, maddeyi yaratan düşüncedir. Gene bu sınıfın metodu metafiziktir. Metafizik düşünce metodu, şeylerin değişmezliğini esas alır. Metafizik düşünceye göre, kapitalist özel mülkiyet düzeni değişmezdir, ve sonsuzdur. İdealizm ve metafizik, burjuva toplumun tüm üst yapı kurumlarına yansır. Din - Felsefe - İdeoloji ve devlet bu düşünce tarzının kurumlarıdır. Bu burjuva görüş çoktan iflas etmiştir. Doğada ve toplumda bilimsel gelişmelerin ortaya çıkmasıyla birlikte, idealizm ve metafizik görüş tamamen çürütülmüş ve dıştalanmıştır. Geçtiğimiz yüzyıl da başlayan doğa bilimlerinde ki büyük gelişme ve bu yüzyıl da sağlanan bilimsel - teknik ilerlemelere rağmen burjuvazi bilimsel bir dünya görüşü sentezine ulaşamamıştır. Bu durum, bilimsel gelişme ve maddi gerçeklerle tam bir çelişkidir. Burjuvazi ko-

numu gereği, bilimsel dünya görüşü sentezine hiçbir zaman ulaşamayacaktır.

İnsanlık tarihinde bilimsel dünya görüşü sentezine ulaşabilen tek sınıfı, çağımızın devrimci sınıfı olan işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının materyalist tarih anlayışına göre; toplumun, politik ve düşünsel sürecini belirleyen maddi yaşamın üretim biçimidir. Gene işçi sınıfının nesneleri açıklama yöntemi metafizik değil, diyalektiktir. Diyalektik özce; düşüncenin ve dış dünyanın genel hareket yasalarının bilimidir. Doğa bilimlerinde ki her dev adım ve her gelişme, işçi sınıfının bilimsel dünya görüşünü doğruluyor... Toplum ve doğadaki olaylar ancak materyalizm ve diyalektiğe dayanılarak kavranabilir...

Burjuva ideolojisinin çeşitli kapitalist ülkelerde birbirinden farklı isimleri olması, bu ideolojilerin birbirinden farklı olmasını gerektirmez... Aksine tümünün özü aynıdır. Türkiyede bu resmi burjuva ideolojisi Kemalizm adını almıştır. Kemalizm türü olmayan bir has ideoloji değildir. O sınıfsal olarak, burjuva sınıfın görüşünü ifade eder.. Kemalizm şimdiye kadar ileri sürüldüğü gibi, sınıflar üstü ya da "sınıfsız, zümresiz ve imtiyazsız" bir toplumun (ulusun) görüş biçimi değildir. Böyle bir görüş biçimi hiç olmamıştır. Uzlaşmaz sınıfların karşıtlığına dayanan toplumlarda, sınıflar üstü ideoloji olmamıştır. Sınıf ideolojisi vardır. Her toplumsal dönemde, topluma eğemen olan düşünce tarzı vardır. Eğemen düşünce biçimi, topluma olan eğemen olan sınıfın düşüncesinden başka birşey değildir. Buna göre "Kemalizm" de, Türkiye toplumuna eğemen olan burjuva sınıfın görüş açısının tamda kendisidir...

Kemalizm; resmi ideoloji olarak anti - komünizmdir. Kemalist burjuva diktatörlüğü döneminde, işçi sınıfının politik örgütleri kapatılmış ve pekçok komünist

hapse atılmış ve de katledilmiştir. Gene Kemalizm; Türkiyede yaşayan Kürt ulusunun ve ulusal azınlıkların inkar edilmesi, asimile edilmesi, soykırımı ve onyıllar boyu baskı altında tutulması demektir. Kemalizm ilhakçılıktır. Kürdistan'ın ilhakı ve Hatayın ilhakı bunun örnekleridir. Kemalizm tüm bunlardan dolayı koyu bir ŞÖVENİZM demektir. Kemalizm antikomünist, antidemokratik ve şöven yönüyle daha sonra faşizmin de ideolojik silahı olmuştur...

Bugün tekelci burjuvazinin resmi ideolojisi her türlü göreceliği içeren Türk - islam sentezi denen görüştür... Türk - islam sentezi görüşü, burjuva düzene karşı mücadele eden işçi sınıfına karşı kullanılmak üzere oluşturulmuştur... Böylece burjuva sınıfı, gelişen ve güçlenen devrimci sınıf olan, işçi sınıfının karşısında, ne kadar gerici, ırkçı, şöven şey varsa tümüne sarılmış durumda.

Ancak, bunların tümü de boşuna bir çabadır. Çünkü işçi sınıfı, ne burjuva toplumunu, nede bu toplumun resmi ifadesi olan devleti ve onun ideolojisini ortada bırakacaktır.

Yaklaşan DEVRİM, hepsini tarihe gömecektir.

Doğa bilimlerini saymazsak (çünkü doğa bilimlerinin resmisi olmaz) tarih, toplum ve diğer tarih bilimleri alanında yazı yazan resmi ve resmi olmayan "özel" (aslında hepsi resmi ideolojiyi yansıtır), görüşlerin tümü, eğemen sınıfın yani burjuvazinin görüşlerini yansıtıyor... Türk tarih kitapları, gerici, ırkçı, ve şöven bakış açısını yansıtır. Burjuvazinin tüm ideolojik kurumları, resmi ideolojiyi yaymakla görevlidir. Bundan ötürü Eğitim Emekçileri her tür gerici - faşist - şoven - ırçsı eğitim ve kültür anlayışına karşı, resmi ideolojiye karşı, bilimsel ve militan bir mücadele vermelidir... Eğitim Emekçisi resmi ideolojiye karşı, işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüne dayanmalı..

Eğitim Emekçisi; materyalist tarih görüşünü ve diyalektik bilimini, bakış açısının temeli saymalıdır...

Eğitim emekçisi; burjuvazinin çeşitli kesimlerinin ve onların politik temsilcilerinin, eğitimcileri kendi resmi ideolojisine ortak etme girişimlerine şiddetle karşı koymalıdır. Çünkü resmi ideoloji, aradaki görünüş farkı ne olursa olsun tüm burjuva sınıfın ortak ideolojisidir... Eğitim emekçisi, resmi ideolojiyi yumuşatacak olan demokratik eğitim bakış açısını değil, resmi ideolojiyi tümüyle yoketmenin mücadelesini vermelidir... Resmi ideoloji çerçevesinde, demokratik eğitim istemek, gene resmi ideolojiyi savunmaktır. Burada yapılması gereken ayırım; " Demokratik eğitim yada Demokratik olmayan eğitim" değildir. Temel ayırım resmi burjuva ideolojisi ile bunun karşıtı olan bilimsel proleter dünya görüşüdür. Eğitim alanında demokratik mücadele (politik mücadele) işçi sınıfının bilimsel dünya görüşü temelinde verilirse anlam taşır..

Entellektüel ve kültürel alanda da temel sorunumuz, dünyanın devrimci değişimine hizmet etmektir... Esas olan dünyanın devrimci değişimidir...

EĞİTİM EMEKÇİSİNİN EKONOMİK VE POLİTİK MÜCADELESİ

Eğitim Emekçisi on yıllardır, bir taraftan artan yaşam pahalılığı karşısında ücretlerini koruma mücadelesi verirken, diğer taraftan politik - demokrasinin kazanılması mücadelesinde de yerini almıştır. Ekonomik - Demokratik mücadele E.E. mücadelesinden kopmaz bir bütün oluşturmaktadır. Demokrasi kavramı "Politik" bir kavramdır. İfadeyi doğru bir biçimde şöyle anlamak gerekir:

"Ekonomik - Politik Mücadele"

E.E şimdiye kadar verdiği ekonomik ve politik mücadele süreci boyunca önemli mücadele birikimleri kazanmıştır. Savaş kapasitesi pekişmiştir. Yeni kalkışmalarda (G.T.Sendikal örgütlenme alanında) savaş kapasitesi daha da yükselecektir.

E.E. devlet kurumlarında çalışan bir devlet memurudur. Emeğinin ücreti devlet tarafından ödenir. E.Emekçileri ne kadar geçim aracı alacağına kendisi hiçbir zaman karar verememiştir. Mumurların nasıl yaşayacaklarına kapitalist devlet karar vermiştir. Böylece memur ekonomik olarak, tamamen devlete bağlı hale gelmiştir. Eğitim Emekçilerinin sendikasının en önemli görevlerinden biri bu duruma son vermek olmalıdır. Sendika emekçilerin kendi emeği üzerinde pazarlık yapma hakkını gerçekleştirmelidir. Ancak o zaman eğitim emekçisinin ekonomik mücadelesi bir "MÜCADELE" anlamı kazanır... Eğitim emekçilerinin ve tüm memurların kendilerine özel ekonomik sorunları olamaz. Ekonomik sorun tüm ezilen kitlelerin sorunudur. Eğitim emekçileri ezilen kitlelerin bir parçasıdır. Bu nedenle E.E. ekonomik mücadelesi, emekçi sınıfların burjuva sınıfına karşı verdiği ortak mücadelenin bir parçası durumundadır...

Burjuva sınıf, onun devleti ve REFORMİSTLER hep bir ağızdan şunu söylüyorlar:

"Eğitim Emekçisi politik mücadele vermemeli."

Bu söylemle; sermaye sınıfı ve onun işbirlikçileri esasında, eğitim emekçisinin, sermaye sınıfının diktatörlüğü altında kalarak, yalnızca mesleksel sorunlarla ilgilenmesini istiyorlar. Egemen sınıfın bakış açısı budur. Bu anlayışı kesinlikle reddetmeliyiz...

Politik koşullar, ekonomik koşulların yoğunlaşmış ifadesidir ve devlet, tekelci sermayeye tamamen bağımlı hale gelmiştir. Ekonomik ve politik mücadele tamamen iç içe geçmiştir. Her iki mücadele birlikte verilmelidir. Politik demokrasi mücadelesi verilmeden, ekonomik durumumuzu değiştiremeyiz. öte yandan ekonomik temellere dayanmayan demokrasi ise ayakta kalamaz.. O halde, eğitim emekçisinin mücadelesi, bir parçası olduğu ezilen kitlelerin DEVRİM mücadelesinin bir parçasıdır. Devrim mücadelesi ise politik bir mücadeledir.

SERMAYENİN SÜMÜRÜSÜ VE BASKISI SONA ERMEDEN EĞİTİM EMEKÇİSİ KURTULAMAZ

Sermaye; işçi sınıfı, küçük ve orta köylülük, şehir küçük mülk sahibi ve tüm emekçiler üzerinde sömürü ve baskı uyguluyor. Sermaye sınıfının tüm emekçileri sömürmüş olması, gene tüm emekçilerin ortak mücadelesinin nesnel zeminlerini oluşturuyor. İşçi sınıfının ezilmesi, kapitalist düzenin ön koşuludur... Bu nedenle işçi sınıfı ezilmekten kurtulduğu zaman, bu eski sömürü düzeninin sona ermesi ve yerine yeni bir toplum olan SOSYALİZM kurulmuş demektir. Kapitalist topluma son verecek ve yerine yeni bir toplum olan sosyalizmin kurulması, devrimci sınıf olarak işçi sınıfının tarihi görevidir. Tüm emekçiler, sermayenin sömürüsü ve baskısı sona ermeden kurtulmuş olmazlar... Bunun yolu ise, sermaye düzenine son verecek olan işçi sınıfının etrafında birleşmekten geçer..

Türkiye; Emperyalizme bağımlı, kapitalizmin egemen olduğu, kapitalist sistemin bir parçasıdır. Emperyalizme bağımlılık, ekonominin gelişimini, politik koşulları ve sınıflar mücadelesini tamamen etkiliyor. Ancak, Türkiyenin emperyalizme bağımlılığı, geçmiş sömürgelerle, kapitalist sömürgeci ülkeler arasında olan ilişki gibi değildir. Sömürgeci devletlerle, sömürge ülkeler arasında esas olarak üretim ve toplum biçimi farkı vardır. Ve sömüren ülkelerin üretim biçimi, sömürge ülkeler için henüz yabancıydı ve bir dış olguydu... Ancak, kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaşması ve emperyalizmin de en belirgin özelliği olan sermaye ihracı sonucu tüm sömürgelerde ki ilişkiler nitelik değiştirmeğe başladı.

Bugün artık, bağımlılık biçimi ne olursa olsun, kapitalizmin eğemen olduğu ülkeler karşısında, emperyalist metropoller bir dış olgu değildir... Kapitalizm bir dünya sistemidir. Sosyalizmin doğuşu kapitalizmin dünya sistemini parçalamıştır. Buna rağmen, Kapitalizm halen dünyanın büyük bir bölümünde eğemen durumdadır. Buna göre, her kapitalist ülke, aynı zamanda kapitalist sistemin bir parçasıdır.

Emperyalizm, tekelci kapitalizmdir. Emperyalizmin kapitalist temeli, tüm kapitalist ülkelerde belirleyici konumdadır... Bunun için, emperyalizm, bağımlı kapitalist ülkeler için bir "dış olgu" değil bir iç olgudur... Sömürgelerden tamamen farklı olan bu durum kendini mücadele biçimlerinde de gösteriyor...

Emperyalizme bağmılı olan Türkiye, tekelciliğin eğemen olduğu ve tüm ekonomik - politik yaşamın işbirlikçi tekelci sermayenin denetimi altında olduğu bir ülkedir.

Tekelcilik; sanayi, finans ve ticarette eğemenlik kurmuştur. Tekelcilik, sermayenin ve üretim araçlarının merkezileşmesi sonucu sürekli olarak güçlenmektedir. Buna bağlı olarak, politik konumuda pekişmektedir. Sermayenin ve üretim araçlarının tekellerin ellerinde merkezileşmesi, küçük mülk sahiplerinin iflası demektir. Bunun sorucu tekelci sermayeye karşı mücadelenin toplumsal zeminleri daima büyüyen oranda gelişir. Tekelcilik, faşizminde maddi temeli durumundadır.

T.C. Devleti, kuruluşundan itibaren, gericiliği, despotizmi yapısında barındırmıştır.. Kürdistanın ilhakı, Hatayın ilhakı ve Kürt ulusuyla diğer ulusal azınlıkların baskı altında tutulması ve ezilmesi Türk Devletinin sövenist biçimlenmesini getirmiştir. İşçi sınıfı ve komünist hareketin ezilmesi burjuva devletin anti - demokratik yapısının sonucudur.. Daha sonra 12 Mart'ta

Faşistleştirilen devlet başından beri yapısında tüm baskıcı ve gerici öğeleri içermişti. Tekelci Sermaye, zaten yapısında var olan, gerici, şoven burjuva diktatörlüğünü, faşist diktadörlüğe dönüştürdü. 12 Mart'ta faşistleştirilen devlet, 12 Eylül'lede bu faşist yapı kurumlaştırıldı, pekiştirildi. Eğitim emekçileri ve tüm emekçiler 12 Eylül faşizminin azgın terörünü gördüler ve yaşadılar.

Bir devlet biçimi olan faşizmin, maddi temelleri olan telelcilikle birlikte yıkılması bir devrim sorunudur.

Şovenizm, başka ulusları ezme ve köleleştirme, ulusal varlıklarını yok sayma ve onları Türklük içinde eritme politikası Devletin sürekli ve temel bir politikası olmuştur... Bu politika bu gün de tüm yogunluğu ile devam ediyor.. Kürt ulusunun ayrılıp, bağımsız devlet kurma hakkı dahil, kendi kaderini kendi tayin etmesi hakkı bir politik demokrasi istemidir. Gene, baskı altındaki tüm ulusal azınlıkların tüm demokratik haklarının tanınması, savunulması gereken demokratik bir istemdir.

Eğitim Emekçisi; Emperyalizme, tekelci kapitalizme, faşizme ve şövenizme karşı mücadele etmeli. Bu istemler;

"Demokratik Halk Devrimi" nin politik istemleridir. Eğitim emekçisi, bütünlüklü olan bu yakın politik hedefler için mücadelesini yönlendirmelidir.

YANLIŞ ANLAYIŞLARA KARŞI MÜCADELE

1 - Kapitalizm koşullarında YURTSEVERLİK şovenizme götürür.

Türkiye sol hareketi içinde uzun yıllardır "YURTSEVERLİK" propagandası yapılıyor. öyleki, yurtseverlik birçok kitle örgütünün ismi olarak kullanılır oldu... Yurtseverlik tam bir propoganda yarışına dönüştürüldü... Eğitim emekcileri de bu yarışta payına düşeni aldılar. Kitlelerin mücadelesine zarar veren bu yaklaşım kesinlikle teşhir edilmelidir...İ

Kapitalizmin eğemen üretim biçimi olduğu ve burjuva sınıfın politik olarak iktidarda olduğu koşullarda "yurtseverlik" kesinlikle sonuç olarak mevcut burjuva toplumuna ve bu sınıfın iktidarı olan burjuva sınıfına hizmete götürür... Zaten "vatan - millet" edebiyatı burjuva sınıfın politikasının ve şovenizminin temelini oluşturmaktadır.

İşçi sınıfı, Türkiye yurdunda ezilen, sömürülen ve terör altında tutulan bir sınıftır... Yurt tekelci burjuva sınıfının elindedir. Bu koşullarda, proleteryanın görevi, burjuva yurtseverlik yapmak değildir. Proleteryanın asıl görevi, burjuva sınıfın iktidarına son verip, yurtta eğemen sınıf olmaktır. İşte proleterya, kendi eğemenlik koşullarında gerçek anlamda yurtsever olabilir.. Bu koşullar dışında yurtseverlik anlayışı, kitleleri milliyetçiliğe götürür...

Ayrıca Türk ulusu, çok uluslu devlet koşullarında eğemen ulus durumundadır... Türk ulusu eğemen bir ulus olarak, aynı zamanda ezen, sömüren bir ulustur... Bu durumda da Türk yurtseverliği, başka uluların varlığını inkara götürür... Çünkü Türkler, tüm ezdikleri uluslardan zor yoluyla ilhak ettiği toprakları kendisine "Misak-ı Milli" yani yurt kabul ediyorlar... Kaldı

ki Türk yayılmacılığı, mevcut sınırların ötesine ulaşmayı maçlıyor. Her kim ki, bu koşullarda Türk yurtseverliği yaparsa o kimse; kaçınılmaz olarak yayılmacılığa, milliyetçiliğe, ve başka ulusları ezme demek olan şovenizme hizmet eder... Yapılması gereken Türk yurtseverliği değil, yurtta eğemen olan burjuva sınıfa karşı, yurdu elegeçirme yani yurdun eğemeni olma mücadelesidir. Bu da her türden milliyetçi, ulusal olan görüşlülük ve burjuva anlayışlara karşı mücadele etmeyi gerektirir...

2 - REFORMİZM burjuva diktatörlük altında kalmak demektir.

Sosyalist hareket için en büyük tehlike REFORMİZM'dir... TBKP ve SBP'de somutlaşan reformizm, yanlızca bu partilerle sınırlı değildir.. Reformizm, bir eğilim olarak daha geniş bir potansiyele sahiptir. "Devrimci" görüntülü pek çok politik sol hareketler özde reformizm damgasını taşırlar. Reformizm, burjuva eğemenlik altında kimi "demokratik hakların" elde edilmesi demektir... Yani reformizm, hangi biçimde olursa olsun burjuva diktatörlüğün eğemenliğini kabul etmektir... Reformistlerin temel görevleri, emekçi kitleleri devrim mücadelesinden vaz geçirmektir... Onlar bu görevleri için burjuva yasallıkla beslenirler... Reformistler, sol kitlelerin bir kısmını devrim mücadelesinden geriye çekerek, kendilerini destekleyen burjuvaziye karşı olan görevlerini daha şimdiden yerine getirmiştirler... Reformizm, eğitim emekçileri içinde büyük bir tehlikedir...

Reformist politikayı temel alarak kurulan EĞİTİM - İŞ , sırtını burjuva politik güçlere dayamıştır... Bu reformist "sarı sendika" daha kurulmadan önce, ona yön verenler TBKP'nin kuruluş görüşmeleri ve uzlaşma anlaşmaları içinde burjuva iktidar ve partileriyle görüşerek onlardan destek almışlardır... EĞİTİM

- İŞ bu nedenle eğitim emekçilerinin devrimci mücadelesine dayanarak değil, tersine eğitim emekçilerinin devrimci mücadelesine dayanarak değil, tersine eğitim emekcilerinin mücadelesini saptırmak için kuruldu.. uzlaşmacı sendikanın, arkasında ki burjuva politik güçlerin planlarını ve oyunlarını açığa çıkarıp teşhir etmek gerekiyor. Devrim mücadelesinde yerini alan eğitim emekçisinin temel görevlerinden biride REFORMİZM'e karşı mücadele etmektir...

3 - Dar mesleksel yaklaşımlar Eğitim Emekçisini Politik mücadeleden UZAKLAŞTIRIR.

Esas olarak reformistler tarafından, olmak üzere pek çok çevre tarafından TÖB - DER hakkında şu görüş ileri sürülmüştür:

"TÖB - DER politikayla uğraştığı için dar kaldı."

Bu görüş sahipleri, bu söylemleri ile bundan sonraki Eğitim Emekçilerinin örgütlerinin (sendika - dernek) politik mücadele ile ilgilenmelerini saglamaktır... Bu görüşte olanlar eğitim emekçilerini kendi dar meslek sorunlarına hapsetmek istiyorlar... Oysa dar olan yaklaşım tam da bu yaklaşımdır... Çünkü meslek sorunları, yanlızca o meslekte çalışanları ilgilendirir.

Politik mücadele tüm ezilenlerin kendilerini ezen burjuva sınıfa karşı mücadelesidir. Meslek örgütleri ancak politik mücadele vererek ve genel mücadeleye katılarak kendi dar mesleksel yaklaşımlarını aşabilirler...

TÖB - DER'i toplumda saygın bir yere taşıyan, verdiği mücadelenin politik niteliğidir... TÖB - DER devrim mücadelesin de bu yönüyle bir yer edinmiştir. Eğer TÖB - DER eleştirilecek se fazlaca politik mücadele verdiği için değil, tam tersine bu mücadeleyi yeterince veremediği için eleştirilebilir... Kendisi ni kapatan 12 Eylül faşizmine gerektiği biçimde direneme-

diği için eleştirilebilir...

Burdan hareketle, her türlü politik meslek örgütlenmesi anlayışına karşı da mücadele etmek gerekiyor...